

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Odluka je SPRAVOMOĆNA
dana 12. 02. 2019.
TRGOVAČKI SUD U ZADRU
dne 27. 04. 2022.
OVLAŠTENI SLUŽBENIK

Odluka je OVRŠNA
dana 19. 03. 2019.
TRGOVAČKI SUD U ZADRU
dne 27. 04. 2022.
OVLAŠTENI SLUŽBENIK

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zadru, sudac pojedinac Tomislav Jurlina, u građanskopravnoj stvari tužitelja MARKA DEANA, OIB: 67160882994, iz Vodica, Ante Lasan Kabalera 27, koeg zastupa punomoćnik Ivan Rude, odvjetnik u OD Rude i partneri d.o.o., Šibenik, Stjepana Radića 6, protiv tuženika RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ivica Matas, Šibenik, Put Gimnazije 55, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon održane glavne i javne rasprave 11. svibnja 2018. u nazočnosti tužitelja i zamjenice njegovog punomoćnika i zakonskog zastupnika tuženika, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude, 15. lipnja 2018.,

presudio je

1. Utvrđuje se da u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem 2 St-1081/16 nad tuženikom RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, postoji osnovana tražbina drugog višeg isplatnog reda tužiteljice MARKA DEANA, OIB: 67160882994, iz Vodica, Ante Lasan Kabalera 27, u iznosu od 19.000,00 kn, a koja tražbina je neosnovano osporena od strane stečajnog upravitelja.

2. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi: " Utvrđuje se da u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem 2 St-1081/16 nad tuženikom RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, postoji osnovana tražbina drugog višeg isplatnog reda tužiteljice MARKA DEANA, OIB: 67160882994, iz Vodica, Ante Lasan Kabalera 27, u iznosu od 10.000,00 kn, a koja tražbina je neosnovano osporena od strane stečajnog upravitelja."

3. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 4.579,65 kn sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 15. lipnja 2018. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

4. U preostalom dijelu, za iznos od 2.410,35 kn s pripadajućim zateznim kamata tužitelj zahtjev za naknadu parničnog troška odbija se kao neosnovan.

5. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 600,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je ovaj sud dana 9. svibnja 2017. pod poslovnim brojem 2 St-1081/16 donio rješenje kojim tužitelja upućuje u parnicu radi utvrđenja osnovanosti tražbine od 29.000,00 kn koja tražbina je trebala biti svrstana u drugi viši isplatni red, a iz razloga jer da je stečajni upravitelj navedenu tražbinu osporio na ispitnom ročištu navodeći da tužitelj uz prijavu nije priložio dokumentaciju iz koje bi proizlazila njegova osnovanost.

Rješenje kojim je tužitelj upućen na pokretanje parnice da je na e-Oglasnoj ploči objavljeno 9. svibnja 2017., pa da se, na temelju odredbe čl. 12. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/15 i 104/17, dalje SZ) ima smatrati da je tužitelju dostavljeno osmog dana od dana objave na e-Oglasnoj ploči, da je tužitelju rok za žalbu počeo teći nakon dostave, da je rješenje, s obzirom da tužitelj nije podnio žalbu postalo pravomoćno, a da je tužitelj u roku iz čl. 267. st. 1. SZ-a pravovremeno podnio tužbu.

U tužbi i tijekom postupka tužitelj pojašnjava da se njegova tražbina temelji na pravu na isplatu naknade na članstvo u nadzornom odboru tuženika, te da je stečajni upravitelj neosnovano osporio tražbinu.

Tuženik u odgovoru na tužbu (list spisa 67. do 68.), kao i tijekom postupka osporava tužbeni zahtjev tužitelja navodeći da on u stečajnom postupku nije priložio isprave na kojima bi se temeljila osnovanost prijavljene i osporene tražbine. U više navrata ističe činjenicu da ranija zakonska zastupnica tuženika Nataša Ban nije stečajnom upravitelju predala dokumentaciju i evidencije stečajnog dužnika, slijedom čega da je stečajnom upravitelju preostalo samo osporiti tražbinu tužitelja dok on ne dokaže njezinu osnovanost.

Tijekom postupka ističe i prigovor zastare potraživanja.

Očitujući se na navode odgovora na tužbu tužitelj za vrijeme postupka pojašnjava da se utuženi iznos odnosi na potraživanja za 2016., 2015., 2014., 2013. godinu i ranija razdoblja (zapisnik na listu spisa 70.), da je sporna naknada bila regulirana odlukom glavne skupštine društva, te da je u dijelu utuženog razdoblja bila određena na iznos od 4.000,00 kn godišnje, a za dio utuženog razdoblja da je iznosila 1.000,00 kn po sjednici nadzornog odbora. U odnosu na prigovor zastare smatra da je tužitelj izvršenim knjiženjima obveza s osnove sporne tražbine zapravo priznao dug.

U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Ivu Deana (list spisa 197.), Senku Gašparov (list spisa 197. do 198.), tužiteljicu kao stranku (list spisa 207.) zakonskog zastupnika tuženika (list spisa 207.).

Također su pregledane isprave u spisu i to: rješenje ovog suda poslovni broj 2 St-1081/16-78 od 9. svibnja 2017. (list spisa 4. do 8.), odluke o visini naknade za rad članovima nadzornog odbora (list spisa 9. do 10. i 97. do 98.), odluku o sazivanju glavne skupštine društva (list spisa 11. do 13.), naloge za knjiženja obveza za članstvo u nadzornom odboru (list spisa 14. do 35. i 145. do 152.), izvod iz knjigovodstvene evidencije tuženika (list spisa 36. do 60.), zapisnike sa sjednica nadzornog odbora tuženika (list spisa 75. do 76., 78. do 81., 83. do 91., 99. do 144., 153. do 156.), izvode iz sudskog registra za tuženika (list spisa 199. do 204. i 212. do 225.), izvadak iz aplikacije e-Spis (list spisa 226.). Iz stečajnog spisa poslovni broj 2 St-1081/16 priložena je preslika prijave tražbine tužitelja (list spisa 210. do 211.).

Nije proveden dokaz provođenjem financijsko knjigovodstvenog vještačenja predložen po tužitelju jer je sud provođenje tog dokaza smatrao suvišnim. Naime, na ročištu od 18. siječnja 2018. tužitelj je predložio navedeno vještačenje i to na okolnost visine naknade za sudjelovanje u radu nadzornog odbora, a prema mišljenju suda visina naknade može se utvrditi iz priloženih odluka tuženika i iskaza svjedokinje Gašparov pa bi provođenje vještačenja na te okolnosti bilo protivno načelu ekonomičnosti postupka.

Tužbeni zahtjev tužitelja pretežno je osnovan.

Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku (NN broj 148/11 pročišćeni tekst i 25/13 – dalje ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje osnovanosti osporene tražbine tužitelja u iznosu od 29.000,00 kn, a koja proizlazi s osnove nagrade za rad članova nadzornog odbora tuženika.

Pitanje nagrade za rad članova nadzornog odbora regulirano je odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 105/11, 152/11, 111/12, 68/13 i 110/15, dalje ZTD) koja propisuje da se članovima nadzornog odbora može za njihov rad platiti naknada koja se može odrediti i sudjelovanjem člana odbora u dobiti društva. Naknada se određuje statutom, a može je odobriti glavna skupština društva. Naknada mora biti primjerena poslovima koje obavlja član odbora i stanju društva. Ako je naknada određena statutom, glavna skupština može većinom glasova donijeti odluku o izmjeni statuta kojom se ta naknada smanjuje. Stavkom 2. istog članka regulirano je pitanje naknade članovima prvog nadzornog odbora, te se prema izvatku iz sudskog registra za tuženika ne primjenjuje u konkretnom slučaju.

Dakle, s obzirom na naprijed navedenu zakonsku odredbu u ovom su postupku odlučne činjenice je li tužitelj, prije otvaranja stečajnog postupka, bio član nadzornog odbora tuženika, je li i u kojem iznosu bila određena naknada za članove nadzornog odbora te ukoliko jest je li tuženik izvršio svoju obvezu isplate nagrade o dospijeću.

U ovom postupku tuženik ne spori činjenicu da je tužitelj bio član nadzornog odbora tuženika. Iz iskaza samog tužitelja te povijesnog izvotka iz sudskog registra proizlazi da je tužitelj bio član nadzornog odbora tuženika od prosinca 2003. do otvaranja stečajnog postupka.

S obzirom da je ovaj parnični postupak derivat stečajnog postupka, prije ocjene osnovanosti zahtjeva tužitelja potrebno je ispitati jesu li ispunjene pretpostavke iz SZ-a, a da bi tužitelj mogao pokrenuti ovaj parnični postupak.

Uvidom u rješenje ovog suda poslovni broj 2 St-1081/16-78 proizlazi da je stečajni upravitelj u stečajnom postupku nad tuženikom osporio ovdje utuženu tražbinu tužitelja, te da je, povodom izjavljenog osporavanja, stečajni sud u točki IV. navedenog rješenja uputio tužitelja na pokretanje parnice radi utvrđivanja osnovanosti osporene tražbine. Pritom je za naglasiti da je tužitelj tražbinu prijavio 4. travnja 2017. na propisanom obrascu i to u neto iznosu od 29.000,00 kn, a na ime nagrade za rad u nadzornom odboru.

Uvidom u izvadak iz evidencije e-Spis proizlazi da je naprijed navedeno rješenje objavljeno na e-Oglasnoj ploči 9. svibnja 2017., pa se ima smatrati da je tužitelju uručeno 17. svibnja 2017. S obzirom na rok za žalbu od 8 dana, te činjenicu da je tužba podnesena preporučenom poštanskom pošiljkom dana 1. lipnja 2017. zaključiti je da je tužitelj postupio u skladu s odredbom čl. 267. st. 1. i 2. SZ-a te da je tužbu podnio u zakonskom roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja kojim je upućen na pokretanje parnice, sve s obzirom da je rješenje poslao pravomoćno 26. svibnja 2017.

U odnosu na osnovanost tužbenog zahtjeva, najprije je za istaknuti da prema navodima tužitelja proizlazi da se sporna tražbina odnosi na razdoblje 2016. (6.000,00 kn), 2015. (2.000,00 kn), 2014. (4.000,00 kn), 2013. (4.000,00 kn), 2012. (4.000,00 kn), te razdoblje prije navedenog.

S obzirom na te navode ukazati je da se tuženikov prigovor zastare ukazuje neosnovanim za dio tražbine koji se odnosi na naknadu za rad u nadzornom odboru za 2012. godinu i nadalje. Naime, odredbama ZTD-a nije propisan poseban zastarni rok, pa se u odnosu na zastaru zahtjeva tužitelja ima primijeniti opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (narodne novine broj 35/05 i 48/08, dalje ZOO), odnosno rok od 5 godina.

Kako iz priloženih isprava proizlazi da je tuženik obračunavao obveze prema članovima nadzornog odbora krajem kalendarske godine za tekuću godinu, to sud zaključuje da nisu zastarjela potraživanja tužitelja za razdoblje od 2012. do otvaranja stečajnog postupka, jer je tijekom zastarijevanja prekinut prijavom tražbine u stečajnom postupku.

Tražbina s osnove naknade za rad u nadzornom odboru za 2011. godinu i ranije je zastarjela, jer je protekao petogodišnji zastarni rok do podnošenja prijave u stečajnom postupku. Pritom je neosnovan navod tužitelja da bi tuženik priznao dug na način da je obveze evidentirao u svom knjigovodstvu. Činjenica da je neka tražbina evidentirana u knjigovodstvu dužnika ne znači priznanje duga u smislu odredbe čl. 240. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, dalje ZOO). Naime, dug može priznati samo ovlaštena osoba, što znači da to može učiniti samo zakonski zastupnik dužnika ili osoba koja uobičajeno obavlja poslove vođenja financijskog poslovanja društva i uz to ima ovlaštenje zakonskog zastupnika dužnika da može dati izjavu o priznanju duga. U konkretnom slučaju nema dokaza da bi na način kako to tvrdi tužitelj njegov dug priznala ovlaštena osoba tuženika, odnosno sama činjenica da je potraživanje evidentirano u knjigovodstvu tuženika ne predstavlja priznanje duga koje bi prekinulo zastaru u smislu odredbe čl. 240. ZOO-a.

Iz iskaza svjedokinje Senke Gašparov, zaposlenice tuženika do 2013. proizlazi da je tužitelj bio član nadzornog odbora, da je naknada članovima od 2010. do 19. kolovoza 2013. iznosila 4.000,00 kn godišnje, a od 19. kolovoza 2013. pa nadalje 1.000,00 kn po održanoj sjednici, s tim da je isplata ovisila jesu li članovi nadzornog odbora doista pristupili pojedinoj sjednici, a radi čega da se vodila i evidencija prisutnosti. Svjedokinja navodi da je upravo ona na kraju svake godine sačinjavala popis održanih sjednica i članova koji su im prisustvovali, te bi taj popis uz potpis direktora dostavljala računovodstvu društva radi isplate.

U bitnom, navode ove svjedokinje potvrđuje i svjedok Ivo Dean, i to u dijelu koji se odnosi na članstvo i način rada nadzornog odbora.

I sam tužitelj u svom iskazu potvrđuje da je bio član nadzornog odbora tuženika od 2003. do otvaranja stečajnog postupka, da je naknada jedno vrijeme iznosila 4.000,00 kn godišnje, a nakon toga 1.000,00 kn po svakoj sjednici, a da je evidenciju prisustva pretežno vodila svjedokinja Senka

Gašparov. Navodi da je potraživanje s osnove naknade za rad u nadzornom odboru, a koju mu tuženik nije isplatio do otvaranja stečaja prijavio u stečajnom postupku.

U odnosu na odlučne činjenice stečajni upravitelj tuženika u svom iskazu navodi da nema potpunijeg saznanja, odnosno da sve što zna o zahtjevu tužitelja proizlazi iz isprava u koje je izvršio uvid u ovom predmetu.

Iz priloženih odluka o visini nagrade za rad članova nadzornog odbora (list spisa 9. do 10. i 97. do 98.) proizlazi da bi glavna skupština tuženika donijela odluku prema kojoj bi naknada za rad članovima nadzornog odbora od 1. siječnja 2010. do 19. kolovoza 2013. iznosila 4.000,00 kn godišnje, a od 19. kolovoza 2013. pa nadalje u iznosu od 1.000,00 kn po sjednici odbora i ovisno o stvarnom trošku.

Postojanje ovakvih odluka potvrdila je i svjedokinja Gašparov, a djelomično i sam tužitelj u svom iskazu.

Tijekom postupka tužitelj je dostavio i isprave iz kojih je sud utvrdio visinu naknade, konkretno, naloge za knjiženje obveza prema članovima nadzornog odbora koji su nalozi dostavljani računovodstvu potpisani od strane direktora društva, te zapisnike sa sjednica nadzornog odbora iz spornog razdoblja.

Vezano uz navedene isprave, naglasiti je da je dio tih isprava dostavio sam tužitelj, a nakon što je tuženik osporio njihovu vjerodostojnost, iste je isprave po pozivu suda od 18. siječnja 2018. (list spisa 92.) dostavila Nataša Ban, zakonska zastupnica tuženika do otvaranja stečaja.

Analizom pregledanih naloga računovodstvu te zapisnika sa sjednica nadzornog odbora proizlazi da bi tužitelju za razdoblje 2012. i 2013. pripadala naknada u iznosu od po 4.000,00 kn za svaku godinu sukladno odluci glavne skupštine od 26. srpnja 2010. Pritom je za naglasiti da je sam tuženik u odnosu na 2013. prema tužitelju knjižio obvezu od ukupno 4.000,00 kn i to iznos od 2.000,00 kn prema odluci iz 2010. te 2.000,00 kn sukladno odluci od 19. kolovoza 2013. za pristup na dvije održane sjednice nakon navedene odluke.

Dakle, za 2012. i 2013. godinu tužitelj osnovano potražuje iznos od 8.000,00 kn koji mu pripada na temelju odredbe čl. 269. st. 1. ZTD-a.

Nadalje, iz priloženih zapisnika proizlazi da su u 2014. održane sjednice dana 7. siječnja (zapisnik na listu spisa 107. do 109.), 2. svibnja (zapisnik na listu spisa 111. do 112.), 23. lipnja (zapisnik na listu spisa 113. do 119.) i 23. prosinca (zapisnik na listu spisa 120. do 122.). Prema sadržaju zapisnika tužitelj je bio na svim navedenim sjednicama pa mu za 2014. pripada naknada u iznosu od 4.000,00 kn s obzirom na odluku glavne skupštine društva od 19. kolovoza 2013.

Tijekom 2015. godine, a prema sadržaju zapisnika održane su sjednice nadzornog odbora 15. svibnja (zapisnik na listu spisa 123. do 126.), 12. listopada (zapisnik na listu spisa 129. do 131.) i 18. prosinca (zapisnik na listu spisa 132. do 134.), a tužitelj je bio prisutan na sjednici od 15. svibnja i 18. prosinca, pa mu za 2015. pripada naknada od 2.000,00 kn. Prema sadržaju zapisnika tužitelj nije prisustvovao sjednici od 12. listopada, pa mu za tu sjednicu ne pripada utvrđena nagrada.

U odnosu na zapisnik sa sjednice od 15. svibnja 2014. za naglasiti je da je u uvodu tog zapisnika očito pogreškom u pisanju (na listu spisa 124.) navedeno da je sjednica održana 23. lipnja

2014., ali je iz evidencijskog broja zapisnika (list spisa 123.), te datuma na kraju zapisnika vidljivo da se on odnosi na sjednicu od 15. svibnja 2015.

Konačno, tijekom 2016. održane su sjednice nadzornog odbora 18. ožujka (zapisnik na listu spisa 135. do 136.), 29. travnja (zapisnik na listu spisa 137. do 139.), 30. lipnja (zapisnik na listu spisa 140. do 144), 5. rujna (zapisnik na listu spisa 156.), 7. listopada (zapisnik na listu spisa 154. do 155.) i 27. prosinca (zapisnik na listu spisa 153.), a prema sadržaju zapisnika tužitelj je bio prisutan na sjednicama od 29. travnja, 30. lipnja, 5. rujna, 7. listopada i 27. prosinca, pa mu pripada naknada u iznosu od 5.000,00 kn za 2016. godinu. Protivno tome, iz zapisnika sa sjednice od 18. ožujka nije moguće utvrditi koji su članovi nadzornog odbora prisustvovali toj sjednici, pa u odnosu na tu sjednicu sud smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost svoje tražbine.

Dakle, s obzirom na navedeno, a cijeneći odredbu čl. 269. st. 1. ZTD-a, te odluke glavne skupštine tuženika o načinu utvrđenja visine nagrade za rad članovima nadzornog odbora sud smatra da je tužitelj dokazao osnovanost svoje tražbine u iznosu od 19.000,00 kn, a kako to proizlazi iz provedenog dokaznog postupka.

Pritom je za naglasiti da je evidencija iz zapisnika sa sjednica nadzornog odbora usklađena s nalogima za obračun naknade koje je uprava društva dostavljala računovodstvu tuženika te priloženim evidencijama tuženika za razdoblje od 2012. do 2014., dok u odnosu na 2015. i 2016. to nije slučaj, barem u dijelu koji se odnosi na tužitelja. Međutim, sud je, nakon 19. kolovoza 2013. temeljnim dokazom u prilog tvrdnji tužitelja smatrao zapisnike sa sjednica nadzornog odbora iz kojih proizlazi da je nakon navedene odluke o načinu obračuna nagrade članovima nadzornog odbora tužitelj bio prisutan na ukupno 13 sjednica nadzornog odbora pa je učinila osnovanim svoje potraživanje u ukupnom iznosu od 19.000,00 kn, s obzirom da mu za razdoblje od 2012. do kolovoza 2013. pripada naknada u ukupnom iznosu od 6.000,00 kn prema odluci iz srpnja 2010.

Dakle, tijekom postupka tužitelj je učinio osnovanom svoju tražbinu u iznosu od 19.000,00 kn, a koja tražbina spada u drugi viši ispladni red, pa je u tom dijelu sud prihvatio njezin tužbeni zahtjev, kao u točki 1. izreke presude. Pritom je za naglasiti da se radi o tražbini s osnove naknade za rad u nadzornom odboru za razdoblje od 2012. do 2016. godine, a za koje je razdoblje tužitelj potraživao iznos od 20.000,00 kn, dok se ostatak sporne tražbine odnosi na razdoblje od 2011. godine i ranije (iznos od 9.000,00 kn).

Za iznos od 1.000,00 kn za razdoblje od 2012. do 2016., sud je cijeneći provedene dokaze i pravilo o teretu dokazivanja odbio njegov tužbeni zahtjev smatrajući da iz provedenih dokaza ne proizlazi osnovanost dijela njegove tražbine u navedenom iznosu.

Također, neosnovan je tužiteljev zahtjev za utvrđenje osnovanosti dijela tražbine od 9.000,00 kn, jer se radi o naknadi za 2011. godinu i ranije, a taj je dio tražbine zastario, kako je to osnovano ukazao tuženik u iznesenom prigovoru zastare, a iz razloga navedenih ranije u obrazloženju.

Konačno, a u pogledu provedenog dokaznog postupka, za naglasiti je da stečajni upravitelj zahtjev tužitelja osporava isključivo tvrdnjom da ne posjeduje relevantnu dokumentaciju, te da mu je zakonska zastupnica tuženika do otvaranja stečajnog postupka odbija predati. Međutim, na zahtjev suda, Nataša Ban, ranija direktorica tuženika dostavila je sudu traženu dokumentaciju, pa se logično nameće pitanje je li stečajni upravitelj poduzeo sve radnje da bi preuzeo dokumentaciju koja mu je nužna za vođenje stečajnog postupka.

Odluka o parničnom trošku donesena je primjenom odredbe 154. st. 3. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju koji je uspio sa 65,51% svog zahtjeva pripada pravo na naknadu parničnog troška razmjerno uspjehu u parnici.

Prema priloženom troškovniku i cijeneći vrijednost predmeta spora sud smatra da tužitelj ima pravo na naknadu parničnog troška zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za sastav tužbe u iznosu od 1.000,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, dalje Tarifa), te trošak pristupa na ročišta od 14. studenog 2017., 18. siječnja, 23. ožujka i 11. svibnja 2018. svaka radnja u iznosu od 1.000,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 9. st. 1. Tarife, pa ukupan trošak tužiteljice s osnove zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika iznosi 6.250,00 kn. Ovom iznosu treba dodati trošak sudske pristojbe na presudu od 740,00 kn pa je tužiteljici trebalo priznati pravo na naknadu troškova parničnog postupka od 6.990,00 kn. S obzirom na razmjer uspjeha u parnici od navedenog iznosa može od tuženika osnovano potraživati iznos od 4.579,65 kn, kao u točki 3. izreke presude.

U preostalom dijelu, a s obzirom na tuženikov uspjeh u parnici (34,49%), za iznos od 2.410,35 kn tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka nije osnovan.

U odnosu na troškove parničnog postupka, za naglasiti je da je i tuženik zatražio njihovu naknadu i to u iznosu od 600,00 kn na ime putnog troška za pristup na četiri ročišta za glavnu raspravu. Međutim, kako tuženik ničim nije dokazao da je za njega nastao trošak upravo u zatraženom iznosu i sa spomenute osnove to je sud odbio njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova, jer, osim za njihovo prihvaćanje, ne postoji niti osnova da bi se oni stavili u prijeboj s troškovima tužiteljice, sve s obzirom na činjenicu da su obje stranke djelomično uspjele sa svojim zahtjevom.

Radi izloženog odlučeno je kao u izreci.

U Zadru, 15. lipnja 2018.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenica
Merlina Klišmanić

Sudac
Tomislav Jurlina, v. r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude može se podnijeti žalba Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana od dana dostave, putem ovog suda u tri primjerka.